

ÚJRASZÜLÖM MAGAMAT

Mennyi minden rossz körülöttem, új arcot váltva szenved a világ; vajúdik minden, hogy leveesse a gonosz múlt nyütt kígyóbdörét. Újrászülöm hát magamat én is, s ott kezdem el, ahol a világ rám nyitotta szemét a múltban: a gazdatiszt úr meg a szépséges fényképész kisasszony, ha mégúgy szerették is egymást, nem jól csinálták dolgukat.

Először is — mért kellett nekem a kerek 1900-ban megszületnem, mínek utána nem tudom, hogy születési évemmel egy évszázadot zártam-e le, vagy pedig egy évszázad nyitánya volt-e az én világra jöttöm.

Másodszor meg, ha már 72 éve itt vagyok, mért nem élhettem békén, mint az emberevő pápuák, akik csak a fehér ember húsát élvezik, s a világért sem

falják fel egymást;

nem úgy, mint mi,

kik a világért sem zabálnánk pápuát, de annál falánkabb éhkel öljük, emésztjük önmagunkat, — s keselyűként lakmározunk a jó fehér húsban.

Vegyük csak sorra lakodalmainkat: Első világháború — 12 millió elemésztett ember (zömmel mind fehér).

Második világháború — 50 millió ember! Darált a húsdaráló (kevéske sárga, néger és cigány), aztán a többi mind fehér.

Ugye, hogy jobbak a pápuák? . . .

S végül, barátaim, nincs ez jól

sehogy: megélni háromnegyed századot, háborúkat és forradalmakat,

amik után most itt vagyok

és nem tudom, hogy mit tegyek.

Amit rám parancsolt a Sors,

hogy betűből éljek, hát csak teszem

a dolgomat . . . De lám, munkámban
nem tudom, hebegjek-e, mint oly sokan,
vagy maradjak meg az értelem
alázatánál, mit a gyermek is kikacag,
s bizony mondom, e koromat,
e Kort kellene, hogy kijátsszam,
s újrászüljem meg magamat . . . Szülessék
hát 2001-ben, hol már a vers csak
jélbeszéd, s csak az érti meg
a szépen mondott beszédet, ki az eszét
ott kívül hordja a homlokán.
Így lesz jobb nekem az a korszak, mert
tudni fogom, hogy kihez szóljak s messziről
fogom elkerülni,
ki mellém szegül majd szavalónak!

(1973)

ÉLET ÉS IRODALOM

1.

Móricz és Babits
kettőn avattak írók és költőt
a Nyugatban.
Így születtek titáni kölykök,
köztük már nem egy

halhatatlan!

2.

Tudom, vagytok olyan barátok,
ha lehetne, letagadnátok;
de mert előttemek már voltam,
maradok is!

Élve vagy holtan.

3.

Ki beszökött berkeinkbe,
s csalfa dicsőségű isten
tógájában flangérozott,
bűnhódni fog nyomorultan;
s babértalan, koszorúttan
majd a pokol
tornácain zarándokol . . .

4.

Könyvet küldtem és levelet,
szíves baráti szókkal.
Nem érkezett rá felelet.
A Cím halott!

Hát jól van.

5.

*Egy kritikusom verselésemben
költői becsvágyat hiányolt.
Az ember annyi betegségen ment
keresztül, s míg egyből kilábolt,
biz elfeledte vágyini a becset
és helyette írt inkább verseket . . .*

6. (Berda József emlékének)

*Igaz költő! Legfőbb életelve
a bor, barátság és a húsleves volt.
Búját, vígságát szedte kurta versbe,
s elcammogott
ezüst fűrtű éveit cipelve . . .*

KÉZFOGÁSOK

*Felém nyújtottad kezedet,
elfogadom, barátom.
Higgyétek el, egy kézfogás
elég, hogy megbocsásson*

*embertársának az a társ,
aki az új világot
már látja, de a kételkedő
szemén még ott a hályog.*

*Ha megfoghatnám a kezet,
amely ma nyugszik ölbe,
s tenyerében melegemet
érezné — meg nem ölné,*

*nem ölné meg az idegen
emberkéz, melyet holnap
a gyűlölködők, uszítók
ellenem parancsolnak.*

*Kezek! Ti forró emberi
kapcsok a nagyvilágon,
fonódjatok csak egybe mind,
kezemet felkínálom! . . .*

A hetvenhárom éves korában nemrég elhunyt költő hagyatékából.